

Они су отишли.
Или смо барем тако мислили.

Неколико дана касније пред нашим капијама
нови коњ
овога пута без натписа.
И овај празан као и претходни.
Унели смо га
И њега оставили на првом проширењу.
Исцрпљени од ношења, отишли смо да се одморимо.
Али нисмо успели.
Глас са капије нас је обавестио
Да се трећи коњ појавио
на улазу у град.

Извршили смо своју дужност без питања.
На крају крајева, такве загонетке намењене су
херојима, полубоговима
онима који су – како год окренеш – изнад нас
Ко смо ми
да постављамо питања

Ми само вучемо
Не отежавамо. Ни овај пут
Нити иједан наредни
Код четвртог, ни петог, десетог шупљег коња.
И њих смо вукли
Остављајући их у разним деловима града.

Трудимо се да се не навикнемо на то.
Непрестано негујемо своје изненађење.
Јер ми знамо.
Када све ово постане рутина
Може се испоставити да је један од коња – по први пут –
испуњен освајачима.

3

Сада безбедни и збуњени
Окружени смо шупљим коњима
И опкољени
упадима који се никада нису догодили.
Улице су закрчене, тргови пуни
Престали смо да довлачимо шупље коње
у град.

Склањамо их
остављамо на плажи.
А живот је неподношљив од толике гужве.
Не кривимо оне који су напустили град
и настанили се у шупљим коњима на плажи.
Ноћу наш глас одјекује
у дрвеним ковчезима, на пустим улицама.
Одјеци тренутка тријумфа
што се сада враћа као ругло.

Град се испразнио. И ја одлазим.
Идем за својима.
Дрвени коњ
и наша променљива судбина.
Још један преокрет.

Они који нас нису могли поразити
ратом
Коначно су нас сравнили
добрим намерама

ЗУБ ВУЧЈАКА

Провео сам детињство
Хранећи златним рибицама вучјака
Толико је порастао
Да више не могу да га видим

Где год да одем прати ме
Као хоризонт
Као старост.

Окренем се да га погледам. – Нема га.
Узвикујем његово име.
– Ништа.
А ипак је ту.

Никада се нисмо срели, а ипак,
Стално успева.
Увек је на одредишту
Пре мене.

Растргнуће шта било.
Уништава све што стоји.
Тера свет од мене.

Увек корак испред.
Освети се за сваки мој циљ.
Поништава ми све изгледе.
Док ја стигнем он је отишао.
Не ризикује.
Уништеће
То је његов начин да ми докаже да постоји.

Ноћу чујем његове кораке.
Закључан у мом сну урличе
Рањена животиња
Чека да осванем.

Лоше се понашам према њему, знам
То је јер животиње
 Упознају смрт
С нашим именом
А ја не могу да се навикнем.

Где год да одем пратиће ме
Као моје речи
Као старост.
Наша веза је усамљеност
Његово лајање је мој пут
А златна рибица
 валута утопљеника.

КАНАЂАНИ СЕ ОТАПАЈУ

Донеси овде своје прорачуне, планове и
мапе,
жену чије брадавице увек показују
Север.
Нацртај велики круг шиљком шестара
право низ одвод свега знаног.
Рашири своја оклевања, она вештачка
одлагања, своје урођено кашњење
рашири их по поду и котрљај се по њима

хедонистички и зачудно.
Јер свака раздаљина мора бити кршење
видљивог.
Становници рециклирају
Залихе нестају
Канађани се отапају.

Отвори прозоре док куваш, да пожелиш
да час када ће се све згуснути буде далеко.
Погни се, само се погни за свакога ко је прошао кроз живот
с висоном испод метар шездесет.
Укључи гостер,
онај који љубав претвара у секс.
Дивљина овде – као доручак или сијеста – јесте
само тренутак у дану.
Будилници разбешњују,
пријатељи откупљују,
Канађани се отапају.
Између понављања
и његовог понављања
где ивица свега што траје
сусреће оно што јој даје облик
тамо се збир поништава.
Ми овде...
Ајде да наставимо.

Намажи своје љубавне креме, помириши белину
завесе и запали свеће.
Доћи ће вечерас и онда ћемо видети шта је.
Дотад сви мртви имају исто име
и то их мири.
Зато што
птице тугују,
а воде нас окружују.
То је јер
власници свезују
и птице ме узнемирују.
То је углавном зато што
се песме завршавају,
а Канађани се отапају.

КОНСТАНТИН У ЈЕДНИНИ

Срео сам га у праскзорје
 Усправног, непомичног, како стоји тамо
 Једна рука од глине, друга од јечма
 Тешке очи и посекотина
 На унутрашњем виду

Како стоји тамо
 усправан и непомичан
 Како гаси бес опасан као пиштољ на воду
 на челу стене.

– Презирем друге људе. Рекао ми је
 – Све друге? Питао сам га
 – Углавном
 Све
 Остале
 (Рекао ми је)

– А зашто их презиреш? (Питао сам га)

Презирем их, рекао је
 Презирем их, рекао је
 Презирем их јер их има више, рекао је
 – Презирем их јер их има више од мене.

ВЛАДАР

Живео једном давно један краљ, владар огромне области. Али, авај, цело његово краљевство било је литица. И није имао поданика, барем не задуго, јер су сваки пут падали у повор с литице и гинули.

И није имао краљице, јер су и оне падале и гинуле. Слуге, присталице и завереници. Сви су падали преко литице и гинули. Тако владар стари у тузи, у досади. Гледа у повор и не може да спава. Понекад, у узалудном покушају да заспи, броји све оне који падају. Гастрономе, законодавце, кондуктере. Забављаче, баштоване и домаћице. Сви под правим углом. Нестају. Броји лица, очи, увојке косе.

Сви падају преко литице и нестају. У бескрајном паду све изгледа исто. Брзина празнине их изједначава. Пуштене, косе се испреплићу. Очи урањају у друге очи. А лица успевају да се суоче само са сличним лицима.

Пуштена коса која се мрси, његова је. Његове су и очи које дочекују исте очи.
И његово је лице одраз лица које пада од почетка.

То је његов пад.

И сваки пут пад који броји, његов је.

Успон то потврђује.

Сваки владар траје колико и његов пад.

ВРАТА

Била је то ноћ као и свака друга. Ноћ када смо опљачкани. Сви ми, жртве истог плана, истог усклађеног покрета. Догађај заједнички за све. Наше изненађење потврда њиховог тријумфа, када рука не налази ништа да откључа, када рука која би закуцала остане неспретно да виси у празнини, када се претеће раме залети да провали па се срушиш.

То је зато што су неки људи украли сва врата града. Истовремено, изненада, неопозиво. Сва врата града.

Зграде широм отворене, приватност нарушена, пролази слободни. Прошао рок мојем.

Ујутру смо се пробудили обамрли. Простор није више имао трајање, бескућника није било, а деца коју смо тајили изненађено су плесала по улицама. Поветарац је миловао нашу голотињу.

Сви смо се тада поклонили

Дивљој владавини случаја

ГРАД УСАМЉЕНОСТИ

У овој четврти искључиво живе Ничеи. Испорљени својим вечним повратком, издижу се изван добра и зла, иду у романтичне шетње зверајући у идоле и сумрак, цртају бркове на Вагнеровим плакатима, гласно причају о грбавцу, орлу и змији. Они љубе коње у уста, љубе време у образе, у суштини раде оно што Ничеи раде. А свитање се осмехује свим својим поломљеним зубима.

Једног дана три Ничеа пронађена су убијена испод стабла јабуке. Њихова тела била су избодена, старост нетакнута, а све јабуке изједене. Чак и када су надлежни говорили о још једном обрачуну, знали смо са довољно сигурности да је то што се догодило свакако важније од обичног записа у новинама.

ОВО МЕСТО

Ово место је сахрањено и закопано дубоко у себи. Дете гледа у градилишта. Био је радник у овим крајевима, некада, када је био велики. Остало је мало тога, замагљено. Сећање на сутрашње године, ожиљак на руци, а можда и оно на шта ожиљак подсећа.

Сада дете с обе руке стисне своју руку. На начин на који се птице у сну закаче за гране. Не да не падну, не да се задрже, већ да зграбе све летеће које им је преостало од дана.

КУТИЈА

Имам једну малу кутију у којој увек некога кољу.

Мало већу од кутије за ципеле. Мало непривлачнију од кутије цигара. Не знам ко, не знам кога, али неко се коље. И никакав звук се не чује (осим онда када се чује). Стављам је на полицу за књиге, на сто када желим да проведем сате гледајући је, даље од прозора да не избледи од сунца, испод кревета када желим да се осећам несташно. Унутра некога кољу, чак и кад имамо госте, чак и у недељу, чак и кад пада киша.

Када сам пронашао кутију – нећу рећи како, нећу рећи где – задовољно сам је донео кући. Тада сам мислио да ћу чути шум мора. Али, унутра су покољи.

Позлило ми је од гужве, сазнања о дешавањима, догађањима у кутији. Њено присуство је почело да ме мучи. Морао сам да реагујем, да се ослободим, смирим, окупам. Требало је донети одлуке.

Зато сам је послао пријатељу; пријатељу ког имам само да бих му давао поклоне. Умотао сам кутију невиним шареним папиром, везао папир невином шареном траком. У кутији са писмима је кутија и у тој кутији некога кољу. У поштанском сандучету чека да доспе у руке мом пријатељу. Пријатељство које одржавам само да бих давао поклоне.

(Са ирчкој њревели Милица Шпагијер)